

ФАТЕР NOSTER

№3 (44)
сакавік 2008

„Я ёсьць дарога, праўда
й жыцьцё”

(Ян 14:6)

Выданье рымска-каталіцкай пафіі сьвятога Казіміра ў Жлобіне

Расчыніце сэрцы Хрысту

Чаму на Беларусі на Вялікдзень заўёды цёпла і сонечна? Ня памятаю такога, каб надвор’е было дрэннае, незалежна ад таго, калі мы съяткуем. Гэтага самага съветлага съята ўсе ча-каюць з захапленнем.

У кожнага з нас паслья складанага перыяду посту, разва-жаньняў і вымаганьняў насту-пае момант, калі радасыці няма межаў. І дзякуючы касьцёльным традыцыям і традыцыям съяткавання ў нашых сем’ях, мы на кропелечку набліжаемся да пачуццяў тых, хто убачыў і перажыў Уваскрасенне Хрыстова ўпершыню. І сёньня хацелася б пагаварыць пра гэта, правесці паралелі паміж нашым Вялікднем і часамі Уваскрасення. Жаль, горач, роспач у першых хрысьціянаў зъмянілася лікаваньнем. Цуд, які падараваў нам Пан, даў нам новую Веру, новую Надзею і Люблю.

І радасыцю і суцішэннем былі ўзнагароджаныя тыя, хто верыў бязьмежна. Тыя, хто як Ёва, спадзяваліся і маліліся, і іх самыя неверагодныя, на погляд некаторых, мары сталі жыцьцём. Але перад гэтым яны перажылі столькі, што выкупіць іхнія слёзы ня зможа нішто. Страцішы Пана на крыжы, яны згубілі самае блізкае, самае драгое і любімае. Той, хто даваў ім радасыць, падтрымліваў і ўз-мачняў іх, падавалася, пакінуў іх. І цяжка ўявіць сабе іх пачуцьці, калі ўпэўненасыці ў Ягоным звароце не было, а была толькі

Вера.

І Вера іхняя перамагла. Таму межаў нашай радасыці ў Вялікдзень быць ня можа. Съвеціць і радуецца з намі сонца, нашыя дзеткі гуляюць з расфарбаванымі яйкамі, съпяшаюцца на Радзіму, каб пасльпець да Вялікадня, птушкі. Але сапраўдная радасыць можа быць толькі паслья цяжкага іспыту, пасля доўтага чаканьня, празь якое мы праходзім падчас посту. У гэты час мы павінны быті адчуць тое, што адчувалі першыя хрысьціяне, губляючы свайго Збаўцу. Засяроджанасыць на сваёй душы і на Богу, позірк унутр сябе, свабоду ад пустых зьнешніх рэчаў, якія, здарaeцца ў іншыя часы, перашкаджаюць нам адчуваць паўнату ўнутранага жыцьця і адкрываць

сваё сэрца для Бога. Падчас посту, як і 2000 год таму, мы зноўку павінны зазірнуць у сабе, і знайсці сапраўдную, чистую, моцную Веру, якой мы жывем, якую мы адчуваєм усей сваёй істотай.

А каб адчуць яе, сапраўдную Люблю і сапраўдную Надзею, якую падараваў нам Пан, мы павінны ўбачыць усе дробязі, якія яе ад нас засланяюць. Павінны прызнацца сабе ўва ўсіх рэчах, у якіх мы не паводзім сябе дасканала, ці не дасканала гаворым, ці думаем. Зерне ў сваёй душы мы павінны аддзяліць ад сарнякоў, для таго ў нас і ёсьць споведзь. Касьцёл абавязвае хрысьціянаў спавяданца мінімум раз на год у Вялікодны пэрыяд.

Працяг на 2 стар.

Расчыніце сэрцы Хрысту

Бо толькі з чыстым, адкрытым, любячым сэрцам і з сапраўдным зачараваным чаканьнем цуда мы зможем адчуць паўнату велікоднае радасыці.

А радасыць гэтая падтрымае і ўзмоцніць нас на ўесь папярэдні год, дапаможа захаваць веру, чысціню ўчынкаў, словаў і думак. Таму такія патрабаваньні Катэхізису – гэта ня дань традыцыі ці дагматызму, а руплівая дапамога і забота святароў за нашыя душы. Яны, даруючы нам нашыя грахі, усім сэрцам спадзяюцца, што чысціня нашай души, лёгкасць ад ачышчэння і чыстая і празрыстая вера, разам з тым, што споведзь можа быць цяжкім крокам, дадуць нам мажлівасць аб'яднацца у

пачуцьці Велікоднай радасыці, якая для нас стане сапраўднай крыніцай душэўных сілаў на ўесь год наперад.

Таму, каб стаць трошачку лепшымі, духоўна мацнейшымі, наблізіцца да беззаганнасці, нам трэба сустрэць нашую радасыць, перажыўшы хоць б цяжкасці посту і этап споведзі. І хоць гэтае нельга параўнаць з болем страты Збаўцы, які адчувалі ягоныя вучні, але гэта дапаможа нам у большай ступені адчуць і зразумець значэнне Вялікадня.

А зь ім прыдуць вясёласыць, яднаныне сям'і, новыя сілы і новае натхненіне. Зь ім прыйдзе новая вясна, і свята гэта дапамагае нам у тым, каб вясна

прыйшла ня проста на двор, а таксама ў нашыя сэрцы. А гэта значыць, сэрцы нашыя напоўніцца сонечным съветам, съпевам абуджанай прыроды, навымі сіламі для росту, да любові, да радасыці. Сэрца напоўніцца імпэтам да ўсяго добра, съветлага, зъявіцца жаданыне зрабіць сваё жыцьцё і жыцьцё сваіх бліzkіх хоць на кропельку лепшым. І каб адчуць гэтае ўсё ў ягонае паўнаце, трэба пазбавіць сэрца ад цяжару сумневу і граху, адкрыць яго насустроч новай Надзеі. Расчыніць дзъверы сэрцаў Вясьне, расчыніць дзъверы сэрцаў Жыцьцю, расчыніць дзъверы сэрцаў Хрысту...

Алена АРЦЁМЕНКА

Ізноў «дутая сэнсацыя»

Апошнімі днямі многія сродкі масавай інфармацыі паведамілі пра новую «сэнсацыю»: Каталіцкі Касцёл пераглядзеў сьпіс съмяротных грахоў. Насамрэч у вучэныні Касцёла не адбылося сур’ёзных зьменаў.

Няправільна быў зразуметы матэрыял з інтэрвю біскупа Джанфранка Джыроцы, рэгента Апостальскага пэнтэнцыярыя (аднаго з судовых воргананаў Ватыкана, які займаецца пытаньнямі споведзі і адпушчэнняня грахоў), зъмешчаны ў газэце *«Osservatore Romano»*. Інтервю біскупа Джыроцы было прысвечана завяршэнню тыднёвага сэмінару для святароў-спаведнікаў. У ім біскуп гаворыць пра «сацыяльныя» грахі і пералічвае найбольш распаўсюджаныя ў сучасным съвеце дзеяньні, у якіх ёсьць відавочныя прыкметы граху, што прычыняюць шкоду ня толькі пэўнай асобе, але і ўсяму чалавецтву. Да іх ліку біскуп адносіць сур’ёзныя прыводзяць да забруджвання навакольнага асяродзьдзя, па-

велічэння сацыяльнай няроўнасці, празмернага ўзбагачэння або зъяднення членаў грамадзтва, а таксама вопыты ў галіне генний інжынэрый, эксперыменты над чалавекам і распаўсюджванне наркотыкаў. Нягледзячы на тое, што гэты пералік не канчатковы і можа мець працяг, італьянская газета *«La Repubblica»* у камэнтары да інтэрвю біскупа Джыроцы назвала гэта «сьпісам сямі новых съмяротных грахоў».

Сем «съмяротных» грахоў (у Катэхізисе Каталіцкага Касцёла называюцца «галоўнымі» — пыха, хцівасыць, зайдзрасыць, гнеў, распуста, неўмеркаванасць у ежы і піцьці, лянаты) былі сформуляваны ў другой палове VI ст. Святым Айцом Рыгорам Вялікім. «Съмяротнымі» іх называюць таму, што яны забіваюць у чалавеку жыцьцё ласкі Божай і такім чынам зъяўляюцца сур’ёзнымі перашкодамі на шляху да збаўлення.

У сучаснага чалавека найчасцей успрыманыне граху за-

стаецца на ўзоруні вывучанага ў дзяцінстве катэхізісу, чаго недастаткова для маральнай ацэнкі вопыту і ўсіх проблемаў дарослага жыцьця. Прапануючы новыя крытэрыі рахунку сумлення і споведзі, біскуп Джыроцы заклікае ўсіх людзей да частай споведзі.

У сваім пасланыні да ўдзельнікаў сэмінару спаведнікоў Бэнэдыкту XVI адзначыў, што людзі губляюць уяўленыне пра грэх: «Калі людзі перастаюць прыступаць да сакрамэнту споведзі, яны замаруджаюць духоўны рытм свайго жыцьця». Святы Айцец неаднойчы заклікаў да пастаяннага духоўнага зрастання і сталення ў веры.

Падобнае ў чэрвені 2007 года зрабіла Папская Рада па спраўах мігрантаў і падарожных, выдаўшы дакумент, у якім выразна і недвусэнсіўна назвала грахом съядомае парушэнне правілаў дарожнага руху, у тым ліку, пэравышэнне хуткасці.

Catholic.by паводле матэрыялаў інфармацыйных агенцый.

Цэлібат - аснова съятарства

*Я вам кажу, браты: час ужо кароткі, так што тыя, што маюць жонак, хай жывуць, як бы ня мелі, і тыя, што плачуюць, як бы ня плакалі; і тыя, што радуюцца, як бы ня радаваліся; і тыя, што купляюць, як бы не набывалі; і тыя, што карыстаюцца съветам гэтага, як бы не карысталіся; бо мінаеца вобраз съвету гэтага
(1 Кар. 7:29-31)*

Нярэдка мне даводзілася быць съведкай спрэчак, якія датычацца Касьцёлу. Часта іх вядуць ня толькі каталікі, але, скажам так, тыя, хто выхаваўся на каштоўнасцях хрысьціянскай цывілізацыі. Асабліва калі сярод суразмоўцаў апошняя складаюць большасць (як правіла, гэта непрактикуючыя хрысьціяне), з усіх бакоў гучаць прапановы нешта зъмяніць у касьцёльных абрадах, звычаях і г.д. Тлумачыцца гэта ў асноўным прагрэсам грамадзтва, за якім Касьцёл нібы проста не паспывае. Падставай для такіх размоваў становіцца касьцёльная пазыцыя ў тым ці іншым пытаныні: забарона абортаў і кантрацепцыі, забарона высьвячэння жанчынаў на съятароў, непрыхильныя адносіны да геннаі інжынэрый, аднаполых шлюбаў і г.д. Сярод іх асобнае месца займае пытаныне цэлібату (ад лац. *cælebs* - "бяз жонкі, самотны"). Гэта насамрэч не царкоўны тэрмін, а съвецкі і прымяняўся напачатку ў дачыненьні да нежанатых людзей увогуле. Зараз слова "цэлібат" устойліва асацыюецца з забаронай съятарам брацьшлюбом.

Сярод прычынаў увядзенія цэлібату можна выдзеліць рациональныя і тэалагічныя. Што датычыцца практичнага боку, то тлумачэныне вельмі простае: цэлібат павінен быў стаць сродкам, калі карыстацца сучаснай мовай, "супрацькарупцыйным".

Съятар, які ствараў сям'ю, часта імкнуўся, карыстаючыся сваім становішчам, дасягнуць незылічоных багацьцяў, каб увесы маёнтак потым перадаць сваім дзецям. Акрамя гэтага, сыны такіх съятароў разам з багацьцем прыймалі ў спадчыну і касьцёльныя пасады. У сярэдніявеччы непатызм (раздаваныне касьцёльных зямель членам сям'і) стаў сапраўднай бядой. Трэба ўлічваць таксама гісторычныя варункі гэтых зъяваў.

Але галоўнымі для ўвядзення цэлібату былі падставы, звязанныя з навукай касьцёла. "Нежанаты клапоціцца пра Гасподняе, як дагадзіць Госпаду; а жанаты клапоціцца пра зямное, як дагадзіць жонцы" (1 Кар. 7:32, 33). Гэтыя слова Святога Апостала Паўла выкарыстоўваюцца як асноўны аргумент на карысць цэлібату ў тым ліку і падчас спрэчак паміж прадстаўнікамі розных канфесіяў. Як вядома, пратэстанцкая, праваслаўная і ўніяцкая съятары ў "сямейным пытаныні" больш свободныя. Практыку ва ўсходній царкве вызначыў сабор у Трулло (692 г.), які пастановіў, што съятары і дыяканы могуць захаваць шлюб, у які яны ўступілі перад высьвячэннем. Удаўцы, якія

стварылі сям'ю ў другі раз або развязліся не маглі ўжо ад гэтага моманту быць съятарамі, а съятары або дыяканы – брацьшлюбу пасыля съмерці сваёй жонкі. Сабор у Трулло таксама зацвердзіў нормы для кандыдатаў на біскупаў: біскупам мог быць нежанаты альбо ўдавец, калі ж кандыдат быў жанаты, то павінен быў развесціся са сваёй жонкай. Для заходняга хрысьціянства вызначальнымі сталі сабор у Ніцэі (325 г.), які забараніў духовенству жыць разам з жанчынай, калі толькі гэта не была маці, сястра, цётка ці асока "па-за падазрэннямі", а таксама рэформа Папы Рымскага Рыгора VII, у выніку чаго цэлібат быў зацверджаны як адзіна мажлівая форма съятарскага жыцця. Хаця, напрыклад, уніяцкая духовенства ўсё ж такі атрымала ад Папы Клімэнта VIII дазвол на стварэнне сям'і. Гэтае права ва Украінскай царкве дзейнічала аж да пачатку першай сусветнай вайны.

Напэўна, прыклад іншых веравызнаньняў падштурхоўваў неаднойчы "рэфарматараў" касьцёлу, што дамагаліся захаваныя цэлібату толькі для манаства.

Працяг на 7 стар.

Карта паляка - карысъці для палякаў на Ўсходзе

Паўгады таму, 7 верасьня 2007 года, польскі парламэнт прыняў закон "Аб карце паляка". Ён павінен уступіць у сілу 21 сакавіка, таму нам здалося, што напісаць аб гэтым будзе цікава.

Карта паляка можа выдавацца грамадзянам усіх краінаў былога Савецкага Саюзу, бо гісторычна у СССР і ў Польшчы былі разнабаковыя стасункі, і шмат выхадцаў з польскіх сем'яў зараз жыве у гэтих краінах. Калі гаварыць пра нашу краіну, Літву ці Украіну, то гісторычна стасункі з Польшчай маюць вельмі глыбокія карані, і таму полякаў тут сапраўды шмат.

Полякі заўсёды падтрымлівалі адзін аднаго, і гэта сапраўды іх нацыянальная рыса. Даунія хрысьціянскія традыцыі і рэлігійнасць польскіх сем'яў гэтаму спрыяюць, бо любоў да сваіх блізкіх – гэта праява хрысціянскай любові. І закон аб карце паляка зьяўляецца яскравым адлюстраваннем гэтага. З дапамогай карты паляка польскія ўлады даюць магчымасць палякам з-за мяжы часцей наведваць гісторычную радзіму, падтрымліваць культурную сувязь, працаваць у Польшчы і бясплатна атрымоўваць вышэйшую адукацыю. Асабліва гэта карысна для моладзі, для якой пабачыць сьвет – гэта добрая магчымасць разнабаковага асабістага развіцця, асабліва развіцця талерантнасці і цярпімасці да іншых нацыянальнасцяў, павагі да іншых культуры, а таксама беспасрэднае спазнаньне іх.

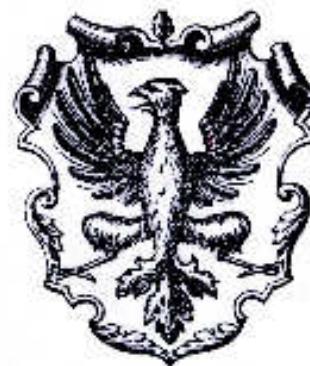
Зь беларускага боку ўспрыніцьце гэтага рашэння было неадназначным. Прадстаўнікі беларускіх уладаў занепакое-

ныя тым, што рэалізацыя закона праекту можа спрабаваць межнацыянальную варожасць у нашых краінах. Але нам падаецца, што

паміж беларусамі і палякамі, увогуле кажучы, не было напружанасці, мы разам жылі у разьвітай, культурнай дзяржаве Рэчы Паспалітай, у якую нароўных уваходзіла Польскае Каралеўства і Вялікае Княства Літоўскае. Зараз беларусы маюць цесныя эканамічныя сувязі з Польшчай, а таксама вельмі істотна, што паміж беларускай і польскай культурамі захоўываецца духоўная сувязь. Сярод беларусаў няма негатыўнага стаўлення да тых, хто належыць да польскай нацыянальнасці, таму занепакоенасць магчымым напружаньнем падаецца перабольшваньнем.

Таксама ў польскім грамадзтве выказваліся сумневы наоконт гэтага законапраекта. Але, у першую чаргу, з боку моладзі, якая не магла зразумець, чаму не аказваецца падтрымка таго, ўзроўню ўсім грамадзянам суседніх краёў. Эўрапейская моладзь выступае за свабодныя стасункі с грамадзянамі нашых краінаў, таму ім хацелася б, каб тыя ж самыя правы, што карта паляка надае людзям польскага паходжання, належалі ўсім.

Але, зразумела, рэалізацыя такіх праектаў патрабуе ад польскага боку значных фінансавых затрат. Бо карта паляка дае магчымасць бясплатнай адука-

цыі, зыніжак на праезд, магчымасць працаваць без дазволу на працу і гэтак далей. Зразумела, што ў першую чаргу кожная краіна забяспечвае сваіх грамадзян, а на падтрымку таго плана ўсіх замежнікаў не хапае сродкаў. Таму рашэнне польскага ўраду, які стараецца падтрымаць сваіх землякоў у іншых краінах, ужо зьяўляеца вялікім крокам.

Усе народы, каб была такая магчымасць, стараліся б аказваць дапамогу тым, хто жыве ў іншых краінах, напрыклад, калісці быў змушаны да эміграцыі. І тое, што палякі гатовыя траціць гроши са свайго бюджету на такія праекты, зьяўляеца добрым прыкладам нацыянальнай годнасці і вялікай пашаны да чалавека.

Зараз часта ўзынікаюць праблемы ў дыпламатычных стасунках паміж Польшчай і Беларусью, але калі такія крокі дапамогуць большай інтэграцыі людзей, якія жывуць на тэрыторыі нашых краінаў, гэта добра паўплывае на разуменне паміж намі, а тады – і на разуменне паміж уладамі.

Алена АРЦЁМЕНКА

Як атрымаць карту паляка?

Чаму варта мець карту паляка?

Карта паляка – гэта дакумент, які падтрымлівае прыналежнасць да польскага народу. Уладальнік карты паляка мае права, акрэсленыя Законам “Аб карце паляка”, прынятым сэймам Рэспублікі Польшча 7 верасня 2007 года. Закон уступае ў сілу праз шэсцьць месяцаў з дня абвешчанья ў Моніторы Польскім, г. зн. ў апошнія дні сакавіка 2008 г.

Асоба, якая мае карту паляка:

- можа бясплатна атрымліваць побытавую, доўгатэрміновую, шматразовую візу для перасячэння мяжы Рэспублікі Польшча

- можа легальна працаваць на тэрыторыі Рэспублікі Польшча без наяўнасці дазволу на працу

- можа весьці ў Рэспубліцы Польшча эканамічную дзейнасць на такіх жа ўмовах, як і польскія грамадзяне

- можа карыстацца ў Польшчы бясплатнай систэмай адучакы на пачатковым, сярэднім і вышэйшым узроўні на такіх жа ўмовах, як і польскія грамадзяне, і, у той жа час, звязана з просьбай выдзеліць стыпэндыю і навуковую дапамогу, прызна-

чаную іншаземцам, якія вучацца ў Польшчы ці атрымліваюць вышэйшую адучаку – у раптоўных выпадках можа карыстацца ў Польшчы бясплатнай мэдычнай дапамогай на такіх

прызначанага на падтрымку палякаў за мяжой.

Карта – гэта не грамадзянства

Увага! Атрыманье карты паляка не азначае наданыя польскага грамадзянства, права на сталае жыхарства на тэрыторыі Рэспублікі Польшча ці права перасячэння мяжы Рэспублікі Польшча бяз візы.

Хто можа атрымаць карту паляка?

Карта паляка можа быць выдадзена асобе, якая лічыць, што належыць да польскага народа і, у той жа час:

- ведае польскую мову, прынамсі, на пачатковым узроўні і лічыць яе роднай;

- ведае і прытрымліваецца польскіх традыцый і звычаяў;

- у прысутнасці консула Рэспублікі Польшча або ўпаўнаважанага працаўніка падасціць пісьмовую дэкларацыю аб прыналежнасці да польскага народа;

- пацвердзіць, што, прынамсі, адзін з бацькоў ці дзядоў, ці абодва прадзеда былі польскай нацыянальнасці ці мелі польскае грамадзянства.

Працяг на 6 стар.

жа ўмовах, як і польскія грамадзяне

- можа карыстацца 37% ільготамі падчас чыгуначных паездак на тэрыторыі Польшчы

- можа бясплатна наведваць дзяржаўныя музеі ў Польшчы

- можа ў першую чагу звязана з дзяржаўнагабюджету Рэспублікі Польшча ці зь бюджету гміннага самакіраванья у Польшчы,

Ад рэдакцыі

Магчыма, што супраціў беларускага боку абумоўлены тым, што суседняя дзяржава больш клапоціцца пра сваіх суродзічаў з іншымі грамадзянамі, чым нашая краіна пра сваіх грамадзянаў. Паразайце: у Беларусі былі адмененія ільготы на праезд, карта паляка дае такія ільготы ў Польшчы беларускім (!) грамадзянам польскага паходжання. У Беларусі штогод павялічваецца колькасць платнікаў у ВНУ, карта паляка дае магчымасць

ня толькі бясплатна атрымліваць адучаку, магчымасць атрымліваць стыпэндыю, але й пазбаўляе ад малазразумелага прымусовага разъмеркаванья выпускнікоў якое існуе ў Беларусі, а ў Польшчы яго проста няма. Таксама і зь іншымі ільготамі, прадугледжанымі картай паляка - бясплатны доступ у дзяржаўныя музеі і атрыманье візы, каб грамадзяне іншых краінаў (у тым ліку і беларуска), якія маюць кпольскія карані

маглі наблізіцца да гісторыі і культуры свайго народа. Тому варта задумацца, ці насамрэч супраціў афіцыйных уладаў Беларусі выкліканы “занепакаенасцю” дабрабытам і супакоем беларускіх грамадзянаў, ці гэта проста сорам і страх перад тым, што нашая дзяржава ня можа паклапаціца аб сваіх грамадзянах. Мяркую, што адказ будзе адназначны.

Алесь КАРЦЕЛЬ

Працяг. Пачатак на 5 стар.

Як атрымаць карту паляка?

Альбо прадставіць пісьмовае пасьведчаньне польскай арганізацыі ці паланійнай арганізацыі аб сваёй актыўнай дзейнасці на карысць польскай мовы і культуры ці польскай нацыянальнай меншасці на працягу, прынамсі, апошніх трох год.

Карта толькі для палякаў на ўсходзе

Карту паляка выдаюць выключна асобе, якая ня мае польскага грамадзянства альбо дазволу на сталае пражываньне на тэрыторыі Рэспублікі Польшча і мае грамадзянства Рэспублікі Армэніі, Азэрбайджанскай Рэспублікі, Рэспублікі Беларусь, Эстонскай Рэспублікі, Грузіі, Рэспублікі Казахстан, Кіргіскай Рэспублікі, Літоўскай Рэспублікі, Латвійскай Рэспублікі, Рэспублікі Малдовы, Расейскай Фэдэрацыі, Рэспублікі Таджыкістан, Туркменістану, Украіны і Рэспублікі Ўзбекістан. Карта паляка можа таксама выдавацца той асобе, чыё польскае паштожанне пацверджана згодна з правіламі Закону “Аб рэпатрыяцыі” ад 9 лістапада 2000 г.

Найбольш частыя пытанні

Хто мне выдастъ карту паляка?

Карту выдае польскі консул (па месцы жыхарства асобы, якая хоча яе атрымаць). Калі ласка, памятайце, што заява на карту паляка падаецца пісьмова. У консульстве пры выдачы карты паляка не зьбірацца консульскі збор. Карта паляка зьяўляецца бясплатнай.

Што трэба напісаць у заяве на карту паляка?

У заяве неабходна падаць: імя і прозвішча асобы, якая хоча атрымаць карту паляка, дату і месца нараджэння, пол, адреса пражываньня, грамадзянства, нацыянальнасць, грамадзянства і нацыянальнасць бацькоў, дзядоў і прадзедаў, калі на іх

паходжаныні грунтуеца асоба, якая хоча атрымаць карту паляка.

Да заявы трэба далучыць копію сапраўднага дакумэнту асобы і копіі дакумэнтаў, якія пацьвярджаюць дадзеныя заявы. Гэта могуць быць, напрыклад, польскія дакумэнты асобы; акты грамадзянскага стану ці іхнія копіі; мэтрыкі хросту; школьнія пасьведчаныні; дакумэнты, пацьвярджаючыя вайсковую службу ў польскіх вайсковых адзінках; дакумэнт, што пацьвярджае факт дэпартацыі ці зняволенія; дакумэнт рэабілітацыі дэпартаванай асобы з запісам аб польскім грамадзянстве ці паходжаныні гэтай асобы; замежны пашпарт з пазначэннем польскай нацыянальнасці дадзенай асобы; пасьведчанне з польскай ці паланійнай арганізацыі аб актыўнай дзейнасці на карысць польскай культуры, мовы ці польскай меншасці; правамоцнае рашэннне аб польскім паходжаныні, выдадзенае ў адпаведнасці з палажэннямі Закону “Аб рэпатрыяцыі”. Увага! Сыпіс польскіх і паланійных арганізацый, што маюць права выдаваць такія пасьведчаныні, будзе абвешчаны у выданыні “Манітор Польскі” (даступны ў консульстве).

Як доўга сапраўдная карта паляка?

Карта паляка сапраўдная 10 гадоў ад даты выдачы. Не пазней, чым за 3 месяцы да тэрміну заканчэння карты паляка, неабходна звярнуцца з просьбай працягнуць яе на наступныя 10 год. Карта паляка становіцца несапраўднай, калі яе ўладальнік атрымае польскае грамадзянства ці сталы побыт у Рэспубліцы Польшча.

Хто выдае карту паляка?

Асобе, якой прызналі карту паляка, адпаведны дакумэнт выдае польскі консул ці ўпраўнава-

жаная ім асоба. Калі гэта толькі магчыма, уручэннне карты паляка павінна адбыцца ўрачыста. У выпадку згубы ці зьнішчэння карты паляка, консул на падставе заявы ўладальніка карты выдае яе дублікат.

Як карыстаца картай паляка?

Каб выкарыстаць права, якія гарантую карта паляка, неабходна прад'явіць яе разам з сапраўдным дакумэнтам асобы.

Калі консул адмаўляе ў выдачы карты паляка?

Консул адмаўляе ў выдачы карты паляка, калі аўтар заявы далучыць да яе дакумэнты зь несапраўднымі дадзенымі асобы ці хлусылівай інфармацыяй, альбо калі аўтар заявы паведаміць няпраўду ці ўтаіць праўду, падробіць дакумэнт ці нядобра сумленна выкарыстае сапраўдны дакумэнт. А таксама, калі аўтар заявы выехаў у якасці рэпатрыянта з Польскай Народнай Рэспублікі ў 1944 – 1957 гг. на падставе дамоваў аб рэпатрыяцыі ў адну з краін-бакоў гэтых дамоваў. Карту паляка не атрымаюць таксама асобы, якія ўжо маюць польскае грамадзянства і тыя, хто дзейнічае на шкоду бяспекі, абароны, грамадскага парадку ці фундамэнтальных інтэрэсаў Рэспублікі Польшча.

Заслужаныя асобы пазьбягаюць фармальнасцей.

Увага! Асабліва заслужаным асобам польскае консульства можа выдаць карту паляка без неабходнасці прад'яўлення пасьведчання. Таксама консул падчас гутаркі ацэнвае, у якой ступені аўтар заявы, які імкнецца атрымаць карту паляка, ведае польскую мову.

Паводле афіцыйнай інфармацыі польскіх уладаў:
www.poland.gov.pl

Цыкль „Аповяды пра Апосталаў” - аўтарская рубрыка Аляксандра Царкоўскага

Святы Апостал Піліп

У гэтым нумары мы будзем гаварыць пра святога апостала Піліпа. Святы апостал Піліп быў адным з вучняў Яна Хрысціцеля. Я і некаторыя іншыя апосталы, ён быў рыбаком. Згаданы ў Эвангельлі паводле Матцвея (10,3), Марка (3,18), Луки (6,14), а таксама ў Дзеях Апосталаў (1,13). Ян у сваім Эвангельлі кажа, што Піліп родам з Віфсаіды, з аднаго гораду з Андрэем і Пятром, і пакліканы за імі трэцім. Далей Ян Эвангеліста апавядыае, як Піліп размааўляў з Хрыстом пра хлеб для народу; прыводзіць да Езуса Элінау (элінізаваных юдэяў); просіць Езуса на Патаемнай Вячэры паказаць Айца, на што Пан адказаў: „колькі часу я з Вамі, і ты ня ведаеш Мяне, Піліп? Той хто бачыў Мяне, бачыў Айца” (Ян 14,9). Менавіта да Піліпа звязратаюцца грэкі, якія жадаюць пазнаёміцца з Хрыстом. Апостал вядзе іх да Андрэя, а пасъля да Збаўцы.

Сам апостал Піліп не пісаў Эвангельля, таму пра яго нам

Працяг. Пача-
так на 3 стар.

Такія б зъмены супярэчылі дакtryне перавагі дзявоцтва і цэлібату і іх вышэйшасці над шлюбным станам: “Вось у чым абмяжоўваецца вялікая заслуга шлюбу: тым, што за яго не асуджаюць, а не праслаўляюць, а той, хто ўзяў шлюб, то задаволіцца той думкай, што не зграшыў” (Святы Ян Златавусны). Супраць такіх кампаній выступаў Ян Павал II, які ў адным са сваіх апостальскіх пасланьняў таксама съцвердзіў вышэйшасць богапасьвечанага жыцця, якое “адлюстроўвае спосаб жыцця самога Хрыста”.

вядома толькі са словаў іншых апосталаў, а таксама па аповядах хрысьціянскіх сьвятароў.

Пасъля Ўнебаўшэсця Пана апостал Піліп прарапаведваў Божае Слова ў Галілеі, чынчы цуды палчас казаньняў. Традыцыя кажа, што ён уваскрасіў немаўля, якое памерла на руках маці. З Галілеі ён накіраваўся ў Грэцыю і прарапаведваў там сярод юдэяў, што там пасяліліся. Некаторыя зь іх данесцілі ў Ерузалем пра ягоныя казаньні, і тады з Ерузалема ў Эладу прыбылі кніжнікі разам з першасвятыром, які казаў, што вучні Хрыста скралі і схавалі цела Пана, расказаўшы, як фарызэі падкупілі воінаў аховы, якія распушыцілі гэтую чутку. Калі ж юдэйскі першасвятар і ягоныя спадарожнікі сталі хуліць Пана і накінуліся на апостала Піліпа, яны нечакана асылеплі. Пасъля малітвы апостала ўсе пачалі бачыць, і, бачучы гэты цуд, паверылі ў Хрыста. Апостал Піліп паставіў ім біскупа, імя якога Наркіс (запісаны да ліку 70 апосталаў).

”...Як магу разумець, калі ніхто мне не адкрыў?” (Дз 8, 31)

Сярэднявечныя легенды падрабязна апісваюць місіяянэрскія хаджэнні Піліпа і ягонай сястры Марыямны. Самая ранняя легенда, якая, магчыма, паходзіць з II стагодзьдзя, выяўляе Піліпа, вандруючага ў Карфаген (магчыма, маецца на ўвазе Рым).

Апостал Піліп шмат дзе вандраваў: Эла, Парфа, Азот, прайшоў Сырыю, Малую Азію, Лідью, Місію, Скіфію, Фрыгію, усюды прарапаведваючы Эвангельле і церпячы за свае слоўы. Яго самога і ягоную сястру Марыямну пабівалі камянімі, саджалі ў вязніцы, выганялі зь сяленіні. Паводле Клімэнта Александрыйскага, Піліп быў жанаты і меў дачок. За прарапаведніцкую дзеянасць быў распяты галавой уніз у 87 годзе (падчас праўлення Рымскага імпэратара Даміцыяна) ў горадзе Ерапалісе, ў Малой Азіі. Касьцёл узгадвае святога Піліпа з трауні.

Аляксандар ЦАРКОЎСКІ

Цэлібат - аснова сьвятарства

Нягледзячы на гэтае, нават многія вернікі кажуць аб tym, што “жанаты” ксёндз мог бы лепш зразумець жанчыну, што прыходзіць да яго зь сямейнымі турботамі. Але ня будзем забывацца, што сам сьвятар таксама быў народжаны жанчынай, а значыць мае дастаткове ўяўленыне пра будзёныя дні сямей. У той жа час менавіта ксёндз здольны аб'ектыўна рассудзіць мужа і жонку, не прымаючы нічый бок. Кажуць, што дазвол сьвятарам браць шлюб вырашыў бы балочыя для касьцёла пытаныні, але так разважаюць

тыя, хто ніколі не сутыкаўся з сітуацыяй жанатага сьвятарства, у каторага, у сваю чаргу, узынікаюць свае праблемы, дарэчы часта такія ж, у якіх гразнуць звычайнія сем'і. Сярод дзіўных аргумэнтаў сустракала ё такі: духавенства, якое не пакідае нашчадкаў, пагоршвае эўгеніку чалавецтва, бо гэта ж людзі з высокім IQ і высокімі маральнімі якасцямі. Такія разважаньні па сваёй сутнасці арэлігійныя, бо не ўлічваюць галоўнага – таго, што мінаеца вобраз съвету гэтага.

Алена СЫСОЙ

Сакавік 2008

Нядз.	Пан.	Аўт.	Сер.	Чацьв.	Пятн.	Суб.
30 ІІ Велікодная	31					1
2 IV Вялікі Пост	3	4	5	6	7	8
9 V Вялікі Пост	10	11	12	13	14 св. Юзафа	15
16 Пальмовая нядзеля	17 св. Патрыка	18	19	20 Вялікі Чацьвер	21 Вялікая Пятніца	22 Вялікая Субота
23 ВЯЛІК- ДЗЕНЬ	24 Велікодны Панядзелак	25 Велікодны Аўторак	26	27	28	29

Рэдакцыя газэты „PATER NOSTER”
выказвае шчырыя спачуваныні
журналісту нашае газэты
сп. Аляксандру ЦАРКОЎСКАМУ
з прычыны раптоўнай съмерці бацькі.
Шчыра молімся за супакой душы
**Леаніда Анісімавіча
Царкоўскага**
і просім добрага Бога аб супакой
для ягонай душы.

**Вечны адпачынак дай яму, Пане!
А съвяцло вечнае няхай яму съ-
веціць. Амэн.**

**Беларуская
Інтэрнэт-Бібліятэка**
камунікат
www.kamunikat.org

Шаноўныя чытачы! Новыя нумары газэты „PATER NOSTER”, а таксама архіў старых нумараў і розныя іншыя выданыні (брашуры, малітоўнікі і г.д.), выдадзеныя Выдавецкім Цэнтрам „PATER NOSTER” даступныя ў электронным выглядзе на старонцы беларускай Інтэрнэт-Бібліятэкі КАМУНИКАТ:

www.kamunikat.org

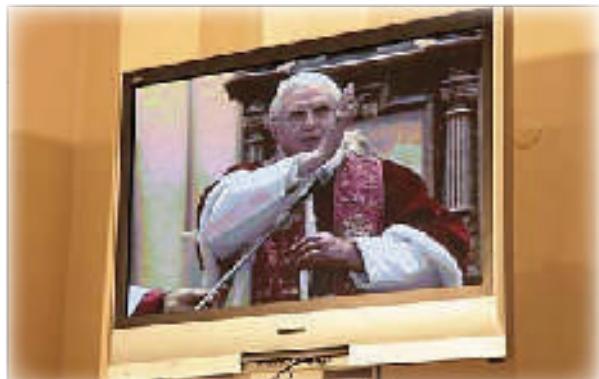
Газэты ў фармаце .pdf можна знайсьці ў разыдзеле „Часопісы”, а кніжкі і брашуры - у разыдзеле „Кнігі/рэлігія”. Апроч нашых выданыняў, бібліятэка ўтрымлівае разнастайныя кнігі, газэты і часопісы.

Заахвочваем да карыстаньня з матэрыялаў бібліятэкі!

Тэлемост Менск-Ватыкан

1 сакавіка 2008 году з нагоды VI Эўрапейскага дня студэнтаў універсytетаў у архікатэдральным касцёле Імя Найсвяцейшай Панны Марыі ў Менску быу ўстанованы малітоўны тэлемост, які ўпершыню ў гісторыі Каталіцкага Касцёла на Беларусі злучыў паміж сабою Менск і Апостальскую Сталіцу.

Catholic.by

PATER NOSTER

газэта ствараецца хрысьціянской моладзьдзю

Заснавальнік - кс. Леанід Акалатовіч; галоўны рэдактар - Алесь Карцель; выпускны рэдактар - Алена Арцёмэнка; макетоўшчык, карэктар - Алесь Карцель. Адрас: 247210, Гомельская вобл., г. Жлобін, вул. Юных піянераў, 24. Тэл./факс: (02334) 2-94-84. GSM: (029) 630-87-79. e-mail: centrum.pn@gmail.com. Выдаецца з 1 ліпеня 2004 г. на беларускай мове (клясычны правапіс). Надрукавана на ксэраксе. Наклад: 299 асобнікі.

штогодовыя бюлетэні парадії
святога Казіміра ў Жлобіне